

Kylmä lasi tuntui inhottavalta käteni puristuksessa. Ihan kuin pullo itse olisi yrittänyt käskeä minua laittamaan se pois. Etusormeni kiertyivät sinetöiden korkin ympärille punnitessani, mitä tekisin seuraavaksi. Näin mielessäni Inkan kasvot ja kuulin korvissani sanat, jotka putoilivat hiukan rohtuneilta, ruusunpunaisilta huulilta. "Kyllä mä tiedän, millaista on olla juopunut ihmisestä. Mutta humala hälvenee." Vika ei ollut Inkassa. Se on fiksu ja se tietää itse, mihin sillä on oikeus. Sillä oli täysi oikeus sanoa ja tuntea noita asioita, ja minä tiesin sen itsekin. Vika oli minussa. Tiesin, mitä Inka tarkoitti ja yhtälailla tiesin sen olevan totta. Ihmiset ovat melkein pahempia kuin alkoholi. Mutta Inka ei juo. Se ajattelee sitä krapulaista aamua, kun koko maailma pyörii ympärillä ja jopa sängyn jousien natina särkee päätä. Joku ulkopuolinen voisi sanoa, että Inka pelkää asioiden seuraamuksia - mikä on vain järkevää. Minua ne eivät niin pelota, ainakaan samalla tavalla kuin Inkaa. Eikä kyse ole siitä, että tekisin asioita miettimättä ensin. Minä arvostan kokemuksia, suorastaan keräilen niitä. Joten en oikeastaan mieti koskaan seuraavaa aamua, sillä uskon illan olevan sen arvoinen. Tämän suhteen tiesin täsmälleen, mikä oli minkäkin arvoista. Totta kai Inka oli arvokkain, totta kai rakastin sitä enemmän kuin mitään muuta. Miksi minä sitten edes harkitsin tätä? En tiennyt vastausta, ja lopulta kurotin puhelintani kohti. Vielä hetken empien etsin Leevin numeron muiden seasta. Varoin visusti lukemasta Inkan nimeä ruudulta, sillä minua hävetti jo valmiiksi. Kohotin puhelimen korvalleni, ja parin tuuttauksen jälkeen Leevi vastasi. "Eve? Oota, vitun Jesse pitää tota musiikkia ihan liian kovalla... Noniin, puhu" Huokasin niin syvään että olin täysin varma siitä, että Leevi kuuli sen. "Tulkaa meille ryyppäämään". Leevi ei tarvinnut sen enempää suostuttelua. Ja se tiesi kyllä, miksi mä oikeasti soitin. "Ollaan nyt Taljaisissa, tuu vartin kuluttua teiän alaportille niin napataan sut kyytiin. Ja Eve?" Jännityin hetkeksi. "Niin?" "Varovasti." Puhelun loputtua minun teki mieli nauraa. Joo, varovasti. Poksautin pullonkorkin pois paikaltaan ja otin huikan. Neste poltteli kurkkuani valuessaan alaspäin. "Mä olen paska ihminen" totesin tyhjälle huoneelle naurahtaen. Melkein odotin, että joku vastaisi myöntävästi.